

Arrest

nr. 263 688 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 12 juli 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd in het Rijk aangetroffen bij een politiecontrole op 3 juli 2020. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam diezelfde dag de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

1.2. Op 6 juli 2021 werd verzoeker opnieuw aangetroffen in het Rijk en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 6 juli 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ UKKEL op 06.07.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam : [S.O.]

voornaam : [G.]

[...]

nationaliteit : Brazilië

In voorkomend geval, alias:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 06.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart tevens familie in België te hebben met name zijn moeder en zus. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Verzoeker was 11 jaar oud toen hij samen met zijn moeder en zus voor het eerst naar België kwam. Zijn moeder huwde hier een Portugese man. Hierop kregen ze de nodige verblijfspapieren. Na een anderhalf jaar keerde verzoekers moeder samen met haar kinderen terug naar Brazilië en ging zij scheiden van haar man.

In december 2019 kwam verzoeker alleen terug naar België. Hij begon hier te werken in het zwart en werd later hierdoor opgepakt.

Wegens zijn illegaal verblijf en zwart werk dat hij deed, werd hem een inreisverbod opgelegd voor een periode van twee jaar voor het volledige Schengengebied.

Deze beslissing is evenwel strijdig met artikel 3 van het EVRM, omwille van het feit dat de beslissing als gevolg heeft dat verzoeker in zijn land van herkomst geen menswaardig leven zal kunnen opbouwen. Hij heeft een moeder en een zieke zus waarvoor hij moet zorgen. In Brazilië is het bijna onmogelijk om werk te vinden, vooral als men al arm is.

In Brazilië leeft dertig procent van de bevolking onder de armoedegrens. Deze armoede is vooral terug te vinden in de vele favela's (krottenwijken).

Ook de coronacrisis heeft een zware invloed gehad op de werkloosheid. Het werkloosheidspercentage in Brazilië steeg naar een record van 14,7 procent in drie maanden tot april 2021, van 14,2 procent in drie maanden tot januari, zoals verwacht. Van februari tot april worstelde Brazilië met een heropflakking van COVID-19- infecties, wat leidde tot het opnieuw instellen van lockdowns in het hele land en de annulering van het carnaval. Het aantal werklozen steeg met 489 duizend tot 14,76 miljoen, terwijl het aantal werklozen met 85 duizend kromp tot 85,94 miljoen.

Met meer dan 17 miljoen besmettingen is Brazilië het land in Latijns-Amerikaans dat het hardst door de pandemie is getroffen. Hoewel Brazilië minder dan 3% van de wereldbevolking telt, telt het bijna een derde van de dagelijkse wereldwijde sterfgevallen als gevolg van COVID-19. Intensive care-afdelingen in 25 van de 27 staten hebben een bezettingsgraad van meer dan 80% en verschillende landen hebben hun grenzen met Brazilië gesloten om te proberen te voorkomen dat het virus zich verspreidt.. In januari is gestart met het vaccineren en tot nu toe is 17% van de bevolking gevaccineerd. In Brazilië zijn miljoenen mensen werkloos, doordat gezinnen hun bron van inkomsten zijn verloren. Alle openbare evenementen zijn verboden en alle openbare ruimtes, zoals winkelcentra en restaurants, zijn gesloten.
<https://www.compassion.nl/land/brazilie/>
<https://tradmgeconomics.com/brazil/unemployment-rate>

Eveneens dient er benadrukt te worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een inreisverbod opgelegd heeft voor het volledige Schengengebied.

Dit heeft als gevolg dat verzoeker twee jaar lang geen kans maakt om de landen die behoren tot het Schengengebied te bezoeken of er te werken. Hij heeft een moeder en een zieke zus waarvoor hij moet zorgen. In Brazilië is het bijna onmogelijk om werk te vinden, vooral als men al arm is.

Daarenboven informeert de Dienst Vreemdelingenzaken niet waarom deze termijn van twee jaar inreisverbod werd opgelegd.

De beslissing maakt dan ook een wezenlijke inbreuk uit op artikel 3 EVRM, de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht, zoals vervat in artt. 2-3 Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen van 1991.

Het dient dan ook benadrukt te worden dat deze beslissing als nietig dient beschouwd te worden en dient vernietigd te worden.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers uiteengezet dat hij toepassing maakte van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om verzoeker een inreisverbod op te leggen op grond van de vaststelling dat hij geen uitvoering gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering. Daarnaast heeft verweerder uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar. Verweerder heeft hierbij toegelicht dat verzoeker verklaarde geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en ook aangaf dat hij geen medische problemen had. Hij heeft geduid dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat de bestreden beslissing niet verenigbaar zou zijn met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Hij heeft ook gemotiveerd in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geduid dat hij, gelet op de elementen die verzoekers situatie kenmerken en het belang dat moet worden gehecht aan de immigratiecontrole, een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar proportioneel acht. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

3.2.2. Het gegeven dat verzoeker ingevolge de bestreden beslissing gedurende twee jaar geen toegang zal hebben tot het Schengengrondgebied en zijn toelichting dat de socio-economische situatie in Brazilië minder gunstig is dan deze in België, dat er in zijn land van herkomst een hoge werkloosheid is en dat de bestrijding van het COVID-19-virus er een weerslag heeft op het dagelijks leven, leidt niet tot het besluit dat hij er dreigt te worden gefolterd of te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en er blijkt niet dat dit in casu het geval is. Verzoeker, die schijnbaar voldoende financiële middelen had om een vliegtuigreis naar Europa te maken en die arbeidsgeschikt is, toont met zijn algemene toelichting inzake de situatie in Brazilië trouwens niet aan dat hij in zijn land van herkomst zelf behoeftig is en niet in staat is om in een inkomen te voorzien of, indien nodig, vormen van sociale bijstand te genieten. Hij maakt evenmin aannemelijk dat hij er, zo vereist, niet kan terugvallen op familie, vrienden of kennissen om hem en zijn verwanten onderdak te verschaffen of bij te staan.

Verzoeker toont ook niet aan dat hij zelf besmet is met het COVID-19-virus en hierdoor medische verzorging nodig heeft en hij maakt niet aannemelijk dat hij niet in staat zou zijn om de nodige veiligheidsregels te respecteren om op die wijze te vermijden dat hij besmet zou raken. Met zijn verwijzing naar internetartikelen bewijst hij tevens niet dat in Brazilië niet het nodige wordt gedaan om de verspreiding van het COVID-19-virus tegen te gaan of dat er geen hulp wordt geboden aan personen die besmet zijn geraakt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.3. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat verweerder niet op grond van een deugdelijk onderzoek tot zijn besluit is gekomen of dat enig relevant gegeven onterecht over het hoofd werd gezien. Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK